

Sygn. akt V KO 51/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie z zażalenia **R. B.**

na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opolu z dnia 21 kwietnia 2016 r. o odmowie wszczęcia śledztwa o czyn z art. 231 § 1 k.k., w sprawie 4 Ds. 183/2016, po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 7 lipca 2016 r., wniosku Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 16 czerwca 2016 r.

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy w Opolu wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania – na podstawie art. 37 k.p.k. – innemu sądowi równorzędnemu sprawy z zażalenia R. B. na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opolu z dnia 21 kwietnia 2016 r. o odmowie wszczęcia śledztwa o czyn z art. 231 § 1 k.k.

Uzasadniając wystąpienie, Sąd Rejonowy w Opolu stwierdził, że orzekanie w sprawie przez sąd właściwy z uwagi na fakt, że sprawa ta dotyczy postępowania sędziego Sądu Rejonowego w Opolu, mogłoby zrodzić przekonanie o braku warunków do jej bezstronnego i obiektywnego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Skorzystanie z instytucji określonej w art. 37 k.p.k., możliwe jest tylko w razie zaistnienia okoliczności, dających podstawę do racjonalnego twierdzenia, że w odbiorze powszechnym powstają wątpliwości, co do zdolności sądu właściwego do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny i bezstronny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/95, OSNKW 1995, z. 9-10, poz. 68; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2007 r., IV KO 11/07, LEX nr 568451).

Sąd Najwyższy nie może w świetle przedstawionej wyżej wykładni zaaprobować poglądu o konieczności zastosowania tej instytucji w niniejszej sprawie. Stwierdzenie braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy w sytuacji, gdy zaskarżone postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa wydano w postępowaniu dotyczącym sędziego orzekającego w sądzie miejscowo właściwym, mogłoby bowiem sugerować, że w każdym takim wypadku, pozostali sędziowie pracujący w tej jednostce organizacyjnej sądownictwa, nie są w stanie w sposób obiektywny i bezstronny rozpoznać sprawy. W konsekwencji prowadziłoby to do podważania zaufania do niezależności sądów i niezawisłości sędziów (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 grudnia 2012 r., IV KO 88/12, LEX nr 1231606 oraz z dnia 29 stycznia 2013 r., V KO 79/12, LEX nr 1277829).

Nie mieści się w pojęciu „dobro wymiaru sprawiedliwości” w rozumieniu art. 37 k.p.k. również powzięta przez Sąd Rejonowy w Opolu obawa odnośnie pojawienia się w ocenie skarżącego, ale również opinii publicznej, wątpliwości w kwestii braku warunków do rozpoznania niniejszej sprawy w sposób swobodny i obiektywny. Rzeczą sądu jest bowiem takie orzekanie, aby nie powstały wątpliwości co do tego, że wydane orzeczenie jest wolne od jakichkolwiek pozaprocesowych wpływów. Autorytet i powaga wymiaru sprawiedliwości wymaga tym samym, aby *sądy nie ulegały presji opinii publicznej, ani nie popadały w zwątpienie co do własnych kompetencji w zakresie przeprowadzenia rzetelnego procesu* (por. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2014, s. 210-212; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2011 r., III KO 72/11, LEX nr 1044040; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2012 r., V KO 57/12, LEX nr 1228517).

Mając powyższe na uwadze, nieuprawnione jest twierdzenie, że sędziowie Sądu Rejonowego w Opolu nie mogą bezstronnie rozpoznać wniesionego przez R. B. zażalenia.

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.